

for disse Mennesker, som lige ere helbredede og meget let faa Tilbagefald, er det dette at skulle leve paa indskrænket Kost, hvad de jo under saadanne Omstændigheder maa.

Et andet Tilfælde, som Sogneraadene derude have mødt i deres Virksomhed, er dette, at Arbejdere, som tidligere, inden de bleve syge og bleve indlagte paa Sanatoriet, have haft ret haardt Arbejde, ikke tør fortsætte med dette, efter at de ere blevne helbredede, fordi de fra Sanatoriet og af Lægerne have faaet Paabud om, at de ikke maa gøre det, da de ikke ville kunne udholde det. De skulle altsaa ind paa en hel ny Levevej, en hel ny Maade at erhverve deres Ophold paa, og det er ikke altid saa let. Det kan meget ofte føre til, at der gaa længere Tid, inden de finde sig et saadant nyt og lettere Arbejde. Ogsaa i saadanne Tilfælde have vi erfaret, hvor uheldigt det er, at man ikke vedblivende kan understøtte dem ligesom under Sanatorieopholdet, uden at det faar Fattighjælps Følger. Det er dette Forhold, jeg vil henlede baade den højtærede Justitsministers og det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa. Jeg synes, at det er ganske nødvendigt, at vi faa en Tilføjelse til § 8, saaledes at vi ere i Stand til i saadanne Tilfælde at hjælpe disse Mennesker, uden at det faar Fattighjælps Følger.

Justitsministeren (Bilow): Jeg vil bringe Tinget en Tak for den helt igennem velvillige Behandling, dette Lovforslag har faaet. Det er kun ganske enkelte Ting, jeg finder fornødent at bemærke. Det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) og den sidste ærede Taler (Wilmann) fremhævede det Andragende, der er fremkommet fra Foreningen „Boserups Minde“. Ministeriet har ikke ment at kunne gaa med til det, og Ministeriets Grunde derfor findes i Motiverne til Lovforslagets § 8, hvortil jeg fuldt ud kan henvise. Men nu er der fremkommet et nyt Andragende fra den paagældende Forening; dette Andragende kan tages under Overvejelse i det Udvalg, der maatte blive nedsat, og blive drøftet der fra begge Sider.

Dernæst er der af det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) blevet gjort opmærksom paa, at Prisen for Børn paa Tuberkulosesanatorier burde sættes til det samme som for voksne, altsaa til 3 Kr. i Stedet for til 2 Kr. Det er imidlertid et Spørgsmaal, om det er nødvendigt at gaa til en saadan Forhøjelse, idet det er et Spørgsmaal, om Sanatorierne ikke alligevel kunne betale sig, og det gælder jo om ikke at tage højere Beta-

ling end højst nødvendigt af de syge. De foreliggende Regnskaber synes ikke at tale for Nødvendigheden af at forhøje Taksten, men Regnskaberne kunne jo blive nærmere gennemgaaede og behandlede i det kommende Udvalg.

Det ærede Medlem fra Faaborg (R. Christiansen) fremhævede et bestemt Plejehjem. Det er det eneste, der staar anført noget om i Lovforslaget. Forholdet er imidlertid det, at det af Plejehjemmet ansøgte Beløb blev bevilget paa indeværende Aars Finanslov, men der er kommet Meddelelse om, at man har opgivet at bygge dette Plejehjem. Det er naturligvis meget uheldigt, thi det vilde være en stor Fordel om, ikke alene det blev aabnet, men om der ogsaa fandtes adskillige andre Plejehjem her i Landet. Netop for at fremme Oprettelsen af disse Plejehjem er der blevet indsat den Bestemmelse, at det Beløb, der maa tages af de Patienter, der komme i Plejehjem, forhøjes til 1½ Kr., og at Statstilskuddet til dem kan stige til 1 Kr. daglig. Det vil være at haabe, at der saa kan opstaa nogle Plejehjem. Det eneste projekterede er imidlertid, som sagt, ikke kommet i Gang. Jeg tror at kunne indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Wilmann: Jeg vil gøre den højtærede Justitsminister opmærksom paa, at det, vi havde haft at beskæftige os med derude i Lyngby-Taarbæk Sogneraad, ikke var akkurat det samme som det, der paaeges i Andragendet fra „Boserups Minde“, thi dér tænkes der paa saadanne Tilfælde, hvor den tuberkuløse ikke er bleven helt helbredet paa Anstalten, medens det, jeg henlede Opmærksomheden paa, var saadanne Tilfælde, hvor den syge maatte søge sig andet Erhverv, fordi han ikke mere kunde taale det, han tidligere havde haft, og der ofte kunde gaa en Tid, inden han kunde faa et saadant Erhverv. Det var derfor ønskeligt, om vi i den Tid kunde hjælpe ham, og da vi havde Sagen til Erklæring i Sogneraadet, vare vi alle uden Hensyn til vore politiske Anskuelser enige om, at det burde vi tilstræbe. Da jeg fik det foreliggende Lovforslag at se, søgte jeg efter disse Udtalelser fra Byraadene og Sogneraadene, men jeg fandt dem ikke. Jeg antager, de komme til at foreligge for det Udvalg, der bliver nedsat. Men jeg gør opmærksom paa, at hvad der her siges om „Boserups Minde“s Andragende, kan ikke gælde for det Forhold, jeg har fremført; det er noget ganske andet.